15/10/2019

Михољдан у Великој Хочи

Још једно октобарско јутро освануло у Метохији. Сунце се разиграло високо на небу над Великом Хочом. Михољдан је пробудио мештане, а пробудили су их и гласови гостију који су са разних страна пристизали на Литургију. Отворили домаћини капије, а домаћице у зору помеле дворишта, поставиле столове, изнеле воће, боцу вина или ракије, чашице, па се спремиле за цркву. Пред Дечанском виницом, свештеници и свештеномонаси су дочекали владику Теодосија, а појци из Призренске богословије певали ,,Достојно јест…“ .

У порти Дечанске винице на стотине верника. Док су једни палили свеће, други су грлили познанике, пријатеље и рођаке пристигле пре минут два из Новог Сада, Херцег Новог, Лесковца, Краљева, Београда, Врања и других места. Девојке и момци у народној ношњи пристигли из Беривојца, рекоше да им се културно уметничко друштво зове Крива Река и да их је из Косовске Каменице дошло пет аутобуса. О радости! Срце ми заигра код толико

омладине, деце... Као некада док је у селу било много више људи и... Појање хора Бранко из Лесковца укомпоновано са појањем призренских богослова, зачу се са звучника постављених уз дебело стабло ораха.

А мени се по ко зна који пут од синоћ јавише стихови и мелодија песме Гаврила Кујунџића написане пре двадесетак година: Тамо где звоне дванаест звона, стожери српски дванаест апостола, из старе винице Дечанског конака точи се вино и звецка коната... Песме написане у Великој Хочи и о Великој Хочи, њеним светињама, виницама, вину...

У капели Светог Трифуна архијерејска Литургија. Владици Теодосију је с једне стране у олтару саслуживао архимандрит Јован Радосављевић, који је превалио деведесету и стигао из манастира Горње Жапско код Врања, а с друге архимандрит Нектарије Серфес допутовао из Америке, у још једну хуманитарну мисију на Космет. Игуман манастира Савине Макарије и игумани Зочишта и Св. Архангела, оци Стефан и Михајло, као и пароси великохочански Миленко и ораховачки Веља, и још пар свештенослужитеља увеличало је ово литургијско сабрање.

Стари отац Јован, кога већ одавно монаси зову деда Јован, читао је одељак из светог Јеванђеља, а на Владикином лицу се видела радост. Како и рече у беседи, увек воли да дође у Велику Хочу и Ораховац, да буде са овим људима који опстају, обрађују своје њиве и винограде и убирају плодове свога рада: -Данас је празник виноградара, оних који су убрали слатке плодове винове лозе и потреба је наша да на томе заблагодаримо Господу, а не можемо лепше заблагодарити за све плодове, него на Литургији. На светој Литургији приносимо хлеб и вино, плодове Божје. Оно што је Бог нама дао ми Њему приносимо и на тај начин показујемо да смо створени не за пролазни живот него за непролазни, вечни живот.

Владика је заблагодарио Богу што је сачувао Велику Хочу, једино српско село од Пећи до Призрена и казао: -Ово село се сачувано вољом Божјом и силом Божјом, а не нашом снагом и нашим моћима. Ми треба да препознамо тај прст Божји, јер Господ је ово село сачувао да бисмо ми, овде живећи, Њега славили и службу Њему приносили. И не само ми који овде живимо, већ смо сведоци да из многих крајева долазе људи овде као на живи извор, да се напоје благодати Духа Светога, као што су и данас дошли са свих страна.

Славски колач који је принео домаћин из Велике Хоче Драгољуб Чукарић освештао је игуман Савине отац Макарије, а део колача за наредну годину владика Теодосије је предао другом домаћину из села Момчилу Столићу.

Радост из капеле Светог Трифуна и Дечанске винице убрзо се разлила по читавом селу.

Пред виницама сеоским домаћини су изнели вино, ракију, орахе, грнчарију, а домаћице домаћи ајвар и џем, ручне радове и понеки специјалитет из своје кухиње. Пред виницом породице Петровић, на дрвеном бурету, уз широк асортиман производа од грожђа, постављена и велика фотографија Петера Хандкеа. Пронело се и Великом Хочом да је Хандке добио Нобелову награду, па су мештани поносни што је овај писац светског гласа неколико пута боравио у њиховоме селу, седео с њима у дворишту, пио вино, разговарао. И јесте радост имати таквог човека за пријатеља. А још више кад он добије награду и наздрави чашом великохочког вина. Хандкеу су Великохочани, Ораховчани и гости послали поздраве са приредбе у порти Господарске куће, уз громогласан аплауз. Поздраве су му послали и књижевници Селимир Радуловић из Новог Сада и Ратко Поповић из Грачанице, рекавши да је Хандкеова награда и наша награда. Селимир Радуловић је окупљене подсетио на догађај од пре годину и по дана када су се као гости у Матици српској у Новом Саду заједно нашли ученици и наставници из Велике Хоче и Ораховца и Петер Хандке и да је михољданска прослава прилика да и из Велике Хоче и из Матице српске и читав српски род поздраве једним великим аплаузом чињеницу да је он добио ово велико признање и додао: -У његовом случају су се показале тачним речи пророка Исаије: Ко верује тај не узмиче. Он је веровао и није узмицао и у томе је његова величина.

Игуман манастира Савине Макарије је скоро дошао из Грузије, па је за трпезом љубави у Великој Хочи упоредио грузијски народ са српским народом на Косову и Метохији. Рекавши да су слични по љубави и гостопримству, и да нигде није видео владику Теодосија овако радосног као јутрос при доласку у Велику Хочу: -Никад нисам видео Владику овако срећног, и кад је јутрос дошао и после на Литургији. А видео сам и овог нашег брата који је примио славски колач у руке за следећу годину и заплакао. Ето човека са срцем, са душом и ето то је радост, да се види да је жива душа у нас, а Бог ће дати то што је потребно. Хвала вам на гостопримству, на љубави коју осећамо и примамо од вас и ово гостопримство је доказ да оно што је Божје у овом народу и што нико не може да узме и да нам отме из срдаца, то је живи Бог.

У обележавању Михољдана у Великој Хочи ове године су учествовали и етно

а Река из
ћин је уз
ховац.

spc.rs